

Кров на снігу

КУПИТИ

Про книгу

Від автора всесвітньо відомої серії про Гаррі Голе — самостійний, насичений, похмурий і ліричний роман, у центрі якого — незабутній антигерой: найманий убивця з Осло, який несподівано змушує нас замислитися про смерть і кохання. Це історія Улава — неймовірно вправного чоловіка, що залагоджує справи для одного з найвпливовіших кримінальних авторитетів у столиці Норвегії. Але Улав — не просто кілер. У ньому живе глибока здатність до кохання — така ж всеохопна, як і його дар убивати. Він наш оповідач, спокійний і зібраний навіть перед лицем катастрофи, з гіпнотичною здатністю перетворювати реальність на казку. Він має вроджений талант до підпорядкування, але його кров заражена вірусом, що спонукає його насолоджуватися владою над життям і смертю. І хоч чергове замовлення може вивести його на вершину кар'єри, водночас саме воно може виявитися і фатальною помилкою...

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

У світлі вуличних ліхтарів танцював сніг, схожий на клаптики вати. Безцільно, немов не міг вирішити, хотів він летіти вгору чи впасти вниз, просто віддавшись на милість лютому крижаному вітру, що виривався з непроглядної пітьми над Осло-фіордом. Вони кружляли разом — вітер і сніг, кружляли в темряві на причалі між зачиненими на ніч складами. Поки вітру це не набридло й він не кинув партнера по танцю до стіни. А там сухий навіяний вітром сніг осідав навколо черевиків чоловіка, якому я щойно вистрілив у груди та шию.

З подолу його сорочки на сніг стікала кров. Насправді я не дуже розуміюся на снігу — та й багато чому іншому, як на те пішло, — але я читав, що сніжинки, що утворюються при великому морозі, геть відрізняються від сніжинок із мокрого снігу — важких клаптів чи хрустких кристаликів. Саме через сухість снігу й форму його кристалів гемоглобін зберіг темно-червоний колір. Так чи так, сніг під чоловіком нагадав мені королівську мантию — пурпурову та обшиту горностаєм, яку я бачив на малюнках в книжці з норвезькими народними казками, що їх читала мені мама. Вона любила казки та королів. Мабуть, тому вона назвала мене на честь короля.

У «Івнінг пост» писали: якщо такий холод триватиме до Нового року, 1977 рік стане найхолоднішим від часів війни, і ми запам'ятаємо його як початок нового льодовикового періоду, про який уже давно говорять вчені. Але що я про те міг знати? Я знав лише, що чоловік, який лежав переді мною, скоро мав померти. Я не сумнівався, бо бачив передсмертні конвульсії. Він був одним із людей Рибалки. Я вбив його не з особистих причин. Я сказав йому це перед тим, як він обагрив стіну кров'ю та знепритомнів. Якщо мене колись пристрелять, то я волів би, щоб це зробили з особистих причин. Я сказав це не для того, щоб його привид не ходив за мною — я не вірю в привидів. Я просто не міг придумати, що ще сказати. Очевидно, я міг би й просто притримати язика за зубами. Зрештою, саме так я зазвичай і роблю. Отже, мабуть, щось раптом розв'язало мені язика.

Можливо, те, що до Різдва залишалися лічені дні. Я чув, що на Різдво люди повинні відчувати себе ближчими одне до одного. Але що я можу знати?

Я думав, що кров замерзне на снігу й залишиться кіркою. Але натомість сніг усотував кров, засмоктував її під поверхню, ховаючи, наче мав від цього якийсь зиск. Коли я повертався додому, я уявляв собі сніговика, що підіймається зі снігового замету, а під його смертельно-блідюю льодяною шкірою чітко видно прожилки крові.

Повертаючись до своєї квартири, я потелефонував з автомата Даніелю Гоффманну, щоб сказати йому, що роботу виконано.

Гоффманн сказав, що це добре. Як завжди, він не ставив жодних питань. Або він навчився довіряти мені за чотири роки, протягом яких я залагоджував для нього різні сумнівні справи, або він насправді не хотів знати. Роботу виконано, тож навіщо такій людині, як він, турбувати себе такими речами, коли він платить саме за те, щоб мати менше турбот? Гоффманн попросив мене приїхати наступного дня до офісу — він сказав, що має для мене нову роботу.

— Нову роботу? — перепитав я, відчуючи, як закалатало серце.

— Так, — сказав Гоффманн. — Таке собі нове доручення.

— О, гаразд.

Я з полегшенням поклав слухавку. Бо більше мені немає чим займатися, крім як виконувати такі доручення. Насправді я годний робити не так уже багато речей.

Ось чотири речі, до яких я точно непридатний. По-перше, тікати на автівці від переслідувачів.

Я можу швидко їздити, тут усе гаразд. Але я не можу їздити непомітно, а кожен, хто тікає від переслідувачів, повинен вміти і те, і те. Він повинен вміти кермувати так, щоб не відрізнитися від інших автомобілів на дорозі. Я ж потрапив до в'язниці, прихопивши із собою ще двох чоловіків, саме тому, що не вмію їздити досить непомітно. Я мчав, як демон, перелітаючи з лісових стежок на головні дороги та назад. Я давно відірвався від наших переслідувачів, і до шведського кордону мені залишалося лише кілька кілометрів. Я пригальмував і їхав рівномірно, дотримуючись правил,

як дідусь на недільній прогулянці. І нас таки зупинив поліцейний патруль. Пізніше вони сказали, що не підозрювали, що ця машина пов'язана з пограбуванням, і що я не їхав занадто швидко й не порушував жодних правил дорожнього руху. Вони сказали, що зупинили мене через те, як я їхав. Я не розумію, що вони мали на гадці, але вони сказали, що їхав я підозріло.

По-друге, я непридатний для пограбувань. Я читав, що понад половину всіх банківських працівників, які пережили пограбування, дістають психологічні проблеми, деякі навіть на все життя. Не знаю чому, але в старого, який стояв за конторкою в поштовому відділенні, психологічні проблеми настали дуже швидко. Його мало грець не вхопив, щойно він побачив ствол мого пістолета, спрямований приблизно в його бік. Наступного дня я прочитав у газеті, що він потерпає від психологічних проблем. Такий собі діагноз, але хай там як, психологічні проблеми — неприємна штука. Тому я пішов у лікарню його навідати. Певна річ, він мене не впізнав — на пошті я був у масці Санта-Клауса. (Ідеальне маскування. Ніхто навіть бровою не моргнув, побачивши, як поруч із магазинами з різдвяними вогниками з пошти вибігають із мішками три чоловіки в костюмах Санта-Клауса.) Я зупинився на порозі палати й подивився на старого. Він читав «Клас страгл», комуністичну газету. Не те щоб я мав щось проти комуністів як особистостей. Гаразд, можливо, маю. Але я не хочу мати нічого проти них як особистостей, я просто вважаю, що вони помиляються. Тож я відчув себе трохи винним, коли зрозумів, що після того, як я побачив, що старий читає «Клас страгл», мене вже не так гризе сумління. Але, очевидно, є велика різниця між тим, щоб відчувати себе трохи винним та дуже винним. І, як я вже сказав, сумління мучило мене набагато *менше*. Але я кинув займатися пограбуваннями. Зрештою, не було гарантії, що наступна жертва теж виявиться комуністом.

КУПИТИ